

νάμεθα νὰ μένωμεν, κατ' οὐσίαν, φίλοι. Ἄν ζηλοτυπήτε τὸν Βελτίσσεφ, τοῦτο εἶνε ὅλως ἀβάσιμον, διότι ἐγὼ τὸν Βελτίσσεφ δὲν τὸν ἀγαπῶ δράμι. Μόνον ἐκμεταλλεύομαι αὐτόν, ἀλλὰ... δὲν θὰ ἤμεθα δὲ καὶ διὰ παντὸς χωρισμένοι, μήπως δὲν εἶμαι ἡ νόμιμος σύζυγός σας; Πρὸς τὸ παρὸν ἐγὼ θὰ ζήσω ὅπως ἐπιθυμῶ. ἀλλὰ... θὰ παρέλθουν τὰ ἔτη, θὰ ἐπέλθῃ τὸ γῆρας, θὰ ποθήσωμεν τὴν ἡσυχίαν — εἰμποροῦμεν τότε νὰ συνέλθωμεν ἐκ νέου... θὰ ὑπάρχωσι πολλὰ τὰ μέσα. Ἰσως θὰ ἔχητε καὶ σεῖς, καὶ θὰ παρασκευάσωμεν ἀμοιβαίως εἰρηνικὸν καὶ ἀναπαυτικὸν γῆρας. Ἰδέτε τὰ πράγματα ὑπὸ ὀρθοτέραν καὶ πρακτικωτέραν ἔποψιν. Θέλετε νὰ λαμβάνετε κατὰ μῆνα παρὰ τοῦ Βελτίσσεφ ἀρκετὰ χρήματα;... Θέλετε; — τοῦτο εὐκόλως δύναμαι νὰ τὸ κατορθώσω!

Ὁ Κόροβοφ μετ' ἀηδίας ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του.

— Φροῖνε!... παγερέ, γλοιῶδες φροῖνε! μετ' ἀποστροφῆς καὶ ἀηδίας ἐπρόφρεν οὗτος καὶ ἐξῆλθε ταχέως τοῦ θαλάμου.

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα, μὴ ἀνάμενους τὸ τοσοῦτον σύντομον καὶ ἀποτελεσματικὸν πέρασ τῆς σκηνῆς ταύτης, ἵστατο ἐν ἀπορίᾳ ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως. Ἦκουσεν ἀπομακρυνόμενον τὸν σύζυγόν της καὶ κλείοντα ὀπισθὲν τοῦ τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, καὶ ἐν πλήρει εἰλικρινείᾳ ἀνασπάσασα τοὺς ὤμους, ἠδυνήθη μόνον νὰ προσφέρῃ:

— Ἡλίθιε ἄφρον!

Ἐφώνησε δὲ εἶτα πρὸς τὴν θαλαμηπόλον:

— Κανένα πλέον νὰ μὴ δεχθῆς, Παλάσσα!

— Καὶ τὸν Πλάτωνα Βασιλείεβιτς;

— Οὐδ' αὐτόν, μεχρισότου σου εἰπῶ!

Καὶ ἡ κυρία Κόροβοφ, εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ στρέψασα τὴν κλεῖδα.

[Ἐπεταὶ οὐνεχία].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΝΟΥΝ... ΕΝΑ ΕΥΔΟΚΟΠΗΜΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ... φυσικοῦ

ὑπὸ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΥ

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

Α'

«Καθίσταται ἀπίστευτον, — ἤρχισε λέγων ὁ θεὸς μου Δὸν Ζοῦστος γηραιὸς διηγήτορας τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Ἀκρ — μετὰ ποίας ὀλεθρίας ἐπιμονῆς προσκολλᾶται ἡ δυστυχία εἰς τινὰς οἰκογενεάς καὶ

τὰς παρακολουθεῖ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Εἶνε ἄρα γε ἀμαρτημά τι τῶν προγόνων βαρύνον οὕτω ἐπὶ τῶν ἀπογόνων; Εἶνε πεπρωμένον, ἡ ὀλεθρία σύμπτωσις;... Ὅπως δὴποτε καὶ ἂν θελήσῃς νὰ ἐξετάσῃς τὸ πρᾶγμα, ὑπὸ Χριστιανικὴν ἔποψιν ἡ Ἐθνικὴν, πάντοτε μένει ἀνεξήγητον. Ἀπὸ τῆς πρώτης μου νεότητος ἐγνώρισα οἰκογενεϊὰν τινὰ σημειωθεῖσαν δι' ἐνὸς τοιοῦτου ἀνεξαλείπτου στίγματος δυστυχίας: ὑπῆρχα πολλάκις αὐτόπτης μάρτυς τοῦ μακροῦ αὐτοῦ δράματος, καὶ διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μίαν τόσῃ λυπηρὰν ἀνάμνησιν, ὥστε ἡ κόμη καὶ τώρα μοῦ προκαλεῖ τὰ δάκρυα καὶ τὴν μελαγχολίαν.

»Ἦμην πολὺ νέος ἀκόμη, εἰκοσαετῆς μόλις, ὅτε ὁ πατήρ μου, ὅστις ἡγάπα πολὺ τὸ κυνήγιον, μ' ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Δὸς - Ἐρμάνας, μικρὸν χωρίον, ὅπερ, ὡς γνωρίζεις, ἀπέχει δύο λεύγας ἐντεῦθεν. Ἀφιππεύσαμεν πρὸς τῆς ἐπαύλεως φίλου τινὸς οἰκογενειακοῦ, καὶ παρευθὺς ἐστάλην παρὰ τοῦ πατρός, ὅπως εἰδοποιήσω κυνηγόν τινὰ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅστις τὸν συνώδευσεν πάντοτε καὶ τῷ ἔχρησίμευεν ὡς ὁδηγός.

»Ἐγνώριζα κάλλιστα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, διότι ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν ἐν Σεβίλλῃ οἰκίαν μας, μετὰ τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἡγάπα πολὺ ἡ μήτηρ μου.

»Ὁ κύρ Ἀντώνιος Ὁρτέγας, ἦτο ἄνθρωπος βραχέος ἀναστήματος: ὠμίλει ὀλίγον, ἀλλ' ἦτο ἀκούραστος εἰς τὸν δρόμον. Ἡ δύνατο νὰ διανύσῃ ὀκτὼ λεύγας εἰς μίαν ἡμέραν, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν. Ἡ διανοητικὴ του μετρίότης εὐρίσκετο εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀκατάβλητον τῶν σημαντικῶν του δυνάμεων. Ἡ θεία Ζουάνα, ἡ σύζυγός του, ἦτο μικρὰ καὶ ἰσχνή. Πάντοτε εὐθυμὸς καὶ διασκεδαστικὴ, ἡγαπᾶτο καὶ ἐζητεῖτο παρ' ὅλων. Ἦσαν, ἐν μιᾷ λέξει, ἀμφότεροι οἱ ἐντιμότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, καὶ ἐνέκλειον εἰς τὰς καρδίας των τὰ χριστιανικώτερα αἰσθήματα. Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, καθ' ἃ ἐγνωρίζόμεθα, οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐλησμόνησαν τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγαθότητά των... Ἀλλ' ὅς ἐξακολουθήσωμεν καὶ ἐκ τῆς διηγήσεώς μου θὰ τοὺς γνωρίσῃς καλλίτερον.

»Ὅταν ἐφθασα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντωνίου, εὗρον εἰς τὴν φλιὰν τῆς θύρας νεαρὰν κόρην, κεκαλυμμένην διὰ μεταξωτῆς μανδύλας, χρώματος πορτοκαλλίου, μετὰ μελαινῶν βελουδίνων κοσσύμβων. Τὸ κάλυμμα τοῦτο μόλις ἐπέτρεπε νὰ φαίνωνται οἱ μελανοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ ὠραῖον μέτωπον τῆς νεανίδος: ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς θύρας καὶ οἱ πόδες, οὗς περιέβαλλον κομψὰ ὑπέρυθρα σανδάλια, ἐσταυροῦντο ἐπιχαρίτως ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἡ στάσις αὕτη τῇ ἔδιδε χαρακτηριστικὰν τολμηρὴν καὶ ὀλίγον ὑπερήφανον, τόσῃ κοινὸν μετὰ τῶν γυναικῶν τῆς Ἰσπανίας.

»Ἡ ἀφίξις μου οὐδόλως τὴν ἐτάραξε, καὶ οὔτε μὲ ἠρώτησε τί ἐζήτουν: μοὶ διηύθυνε μόνον ἐκ τῶν μελαινῶν ὀφθαλμῶν

τῆς βλέμμα, τοῦ ὁποίου τὸ μεγαλεῖον βασίλισσα Ἰσως θὰ ἐφθόνηι.

— Ὁ πατήρ σας; τὴν ἠρώτησα.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ.

— Ποῦ εἶνε;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Πότε θὰ ἔλθῃ.

— Ἀγνοῶ.

— Θέλω νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

— Ζητήσατέ τον.

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Ὅπου θέλετε.

— Μάθετε, ἀπῆντησα, ὅτι δὲν ἔρχομαι νὰ τοῦ ζητήσω τίποτε...

— Δὲν εἶν' ἐδῶ οὔτε δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φέρουν, οὔτε δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ζητοῦν».

»Ἐστρεψα τὴν ῥάχιν καὶ ἤρχισα ν' ἀπομακρύνωμαι, ὅτε ἐφθασεν ἡ μήτηρ της. Ἡ Ζουάνα οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τὴν θυγατέρα της: οὐδέποτε εἶδα μέχρι τοῦδε γυναῖκα εἰλικρινεστέραν καὶ μᾶλλον πρόθυμον τῆς καλῆς ἐκείνης Ζουάνας.

»Καλῶς ἤλθατε! καλῶς ἤλθατε, Δὸν Ζοῦστε! ἀνεφώνησε μόλις μὲ εἶδεν. Ἦλθε καὶ ὁ κύριος πατήρ σας! Ἀ! ἤλθατε βεβαίως διὰ κυνήγι; ὦ! Θεέ μου καὶ ὁ Ἀντώνιος δὲν ἦλθεν ἀκόμη. Ἐπῆγε πολὺ μακρὰν σήμερον, πέραν ἐκεῖ στὸ ποτάμι, διὰ νὰ κτυπήσῃ τίποτε ἀγριόπαπες: ἀλλὰ βεβαίως δὲν θ' ἀργήσει. Περάσετε μέσα, Δὸν Ζοῦστε, ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον. Ἀνίκη, διατί δὲν παρεκάλεσες τὸν κύριον νὰ εἰσελθῇ;

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἀνίκη εἶχε γίνῃ ἄφαντος.

»Ἡ Ζουάνα ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα, παρετήρησε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

»Κύτταξε... αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς ὁ Σερράνος δὲν τῆς ἀφῆκε πλέον τὸν νοῦν της εἰς τὴν θέσιν του.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Σερράνος, θεία Ζουάνα;

— Ὁ ἐραστής της, Δὸν Ζοῦστε, ὁ ἐραστής της. Δὲν ἔχετε ιδέα... τὴν ζηλεύει φοβερά.

— Θὰ τὴν νυμφευθῇ;...

— Αὐτὸ θέλουν καὶ οἱ δύο, δὲν συμφωνεῖ ὅμως ὁ πατήρ της.

— Καὶ διατί;

— Διότι ὁ Σερράνος, θέλει νὰ τὴν πάρῃ μαζί του εἰς τὴν Ζαράν, ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ρόνδας, καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν βεβαίως νὰ τὴν ἀφήσωμεν.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀλλ' αὐτὸ πάλιν δὲν ἦνε λόγος ἀρκετός, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον τῆς κόρης σας, ἂν μάλιστα τὸν ἀγαπᾷ. Μήπως ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος;

— Ἀ! ὄχι, Δὸν Ζοῦστε. Ὁ Σερράνος εἶνε καλὸς νέος καὶ πολὺ εὐμορφος μάλιστα. Ἡ οἰκογενεὶά του εἶνε πολὺ καλὴ καὶ τέλος σὲ τίποτε δὲν θὰ τὸν κατηγορήσῃ κανεὶς. Ἀλλὰ ὁ Ἀντώνιος δὲν θέλει καὶ ὅταν αὐτὸς εἰπῇ μίαν φορὰν ὄχι, εἶνε πολὺ ἐπίμονος.

— Ἐγὼ στοιχηματίζω, θεία Ζουάνα, ὅτι ὁ κύρ - Ἀντώνιος θὰ ὑποχωρήσῃ.

— Κ' ἐγὼ τοῦ τὸ εἶπα. Ἀλλὰ ἔξυρετε